

သောင်းစေဦး

မလွှမ်းမီမိမိနဲ့နော်

တစ်ခါက ကျိုက်ထီးရိုး

စစ်သားဘဝ၌ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ
ရောက်ဖူးခဲ့သည် ။ အရှေ့တောင်ပိုင်းနယ်မြေတွင် ၁၅နှစ်နီးပါးမျှ

တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ အရာရှိငယ်ဘဝမှ သည် နည်းဗျူဟာမှူးဖြစ်သည် အထိ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ကို အကြိမ်ကြိမ် တက်ခဲ့ဖူး၏။ ၁၉၉၅ စစ်သားဘဝမှ နယ်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ခါနီးမှာ ပင် ကျိုက်ထီးရိုးတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့သေး၏။ မိသားစုနှင့်အတူ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီမြတ်အား ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုးကာ ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့သေး၏။

မိသားစုနှင့် ဘုရားကန်တော့ပြီးအပြန်၌ ငယ်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစား၍ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိပါသည် ။

ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၃၀)ကျော်က ဒီကျိုက်ထီးရိုးတောင်ကို ပထမဆုံးအခေါက် ရောက်ခဲ့၏။ အခုလို ဘုရားစုံအကုန်မဖူးဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်မို့ ရောက်သည် ဆိုရုံမည်ကာ မတ္တသာ။ ရယ်တော့ရယ်ရပါသည် ။

ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်ရှိသည့် သထုံသို့ အပြန်လမ်းတွင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ကျော်က ကျိုက်ထီးရိုးကို ဘာမသိညာမသိဖြင့် သွားခဲ့သည့်အဖြစ်အား ပြန်ပြောင်းတွေးမိပြန်သည် ။ ထိုစဉ်က အသက် ၂၀ပင် မပြည့်သေးသော လူငယ်လေး။

ဪ ငယ်ရွယ်သူဆိုတော့ သူ့သူကိုယ်ကိုယ် ဖြစ်တတ်တဲ့ အမျိုးပေပဲ ဟု ဆိုနိုင်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖြစ်က တစ်ခါဆိုတစ်ခါမှန်း သိသိသာသာမို့ ဒီဖြစ်စဉ်လေးကို အမှတ်တရ တစ်ခါက ကျိုက်ထီးရိုးအဖြစ် ပြန်ပြောင်းပြောပြချင်ပါသေးသည် ။

၁၉၆၄ ခုနှစ်ကဖြစ်ရပ်များ ။

ဘဝကိုတစ်ကိုယ်တည်း ပင်ပန်းချို့တဲ့ စွာ ရုန်းကန်ရင်း မမနှင့် ကျွန်တော်ဆုံဆည်းခဲ့ရသည် ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်ဦးမှ မရှိဘူး၍

သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့သူ။ ကျွန်တော်သည် မမကိုတွေ့တော့ သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးကို ငင်မိသည် ။ နှောင်ကြိုး၏ မမြင်နိုင်သော ရစ် ပတ်မှုများကို ကြုံရသည် ။

မမနှင့်ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာလုပ်ရန် သင်တန်းသွားအတက် သင်တန်းမှာ စဆုံသည် ။ သင်တန်းပြီးတော့ တာဝန်ကျရာအရပ်လာတူ နေသည် ။ ပြီးတော့ နေတာကလည်း အိမ်နီးချင်း၊ လမ်းနီးချင်း၊ ဝိဇ္ဇာ နောက်ဆုံးနှစ်ကို လုပ်သားကောလိပ်တွင် အတူတက်ကြရပြန်သည် ။ ဘာသာတွဲကလည်း အတူတူမို့ သွားအတူတူ၊ စားအတူတူ၊ လာအတူတူ ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

မမသည် ညီအစ်မသုံးယောက်တွင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။ မောင်မရှိပါ။ အစ်ကိုသုံးဦးတော့ ရှိပါသည် ။ ခြောက်ယောက်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ အားလုံး၏ အလိုလိုက်ခံထားရသည် ။ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ကြ တော့လည်း သူမအလိုကို ကျွန်တော်က လိုက်ရသည် ။ စာကူးပေးရ သည် ။ စာအုပ်ဝယ်ပေးရသည် ။ သွားလိုရာများ သို့ မကြာ မကြာ လိုက် ပို့ပေးရသည် ။ ကြာတော့ဘေးက ပြောလာကြသည် ။ မမထားနဲ့ အပါ ဟု ။

ထိုစဉ်က မင်းသမီးကြီးမြင့်မြင့်ခင်နှင့် မင်းသားညွန့်ဝင်းတို့ ၏ မမ ထားနဲ့ အပါဇာတ်ကားက နာမည်ကြီးနေသည့်ကာလ။ မမတို့ ကျောင်း သူအုပ်စုက ထိုရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ပြီးသည် နှင့် ကျွန်တော်နှင့် မမအား မမထားနှင့်အပါဟု အမည်ပေးကြ၏။ သူတို့ က ကျောင်းကား Ferry စီး ကြသည် ။ Ferry က လူ ၁၀ဦးခန့် ဆန့်၏။

မညွန့်ရီ၊ မခင်မျိုးမြတ်၊ မခင်စန်းကြည်၊ မအဲလစ်၊ မအင်နာ မပြုံးပြုံး မာ၊ မမွှေးမွှေး၊ မခင်စုစုတို့ က ပင်တိုင်ကားစီးသူများ မို့ သူတို့ အားလုံး

ကို မှတ်မိနေ၏။ ကျန်နောက်တိုးများကိုမူ ကျွန်တော် မသိတော့ပါ။ သူတို့ Ferry ကားကပ်စီးရင်း သူတို့ နှင့် ရင်းနှီးလာသည် ။ ကားကပ်စီးရတော့ သူတို့ ကျေနပ်အောင် သူတို့ ခိုင်းတာလေးတွေ လုပ်ပေးရသည် ။

သူတို့ အမျိုးသမီးအုပ်စုနှင့် အလုပ်များ နေသဖြင့် ကျောင်းဆရာဖြစ်ကတည်းက တွဲနေကျယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများ နဲ့ တောင် သိပ်မတွဲဖြစ်တော့။

ကိုချစ်စရာ၊ ကိုစိန်လင်း၊ ကိုဘိုလေး၊ ကိုထွန်းမြင့်၊ ကိုမောင်မောင်လှ ၊ ကိုတင်ဝင်း စသူတို့ နှင့် ယခင်အခါက ကျွန်တော်တွဲနေကျ၊ သူတို့ အထဲတွင် တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေခဲ့ဖူးသော ကိုချစ်စရာနှင့်က အခင်မင်ဆုံးဖြစ်သည် ။

ကိုချစ်စရာက လူစုံ၊ ပဲခူးသား၊ ပဲခူးဆား၊ သူ့အပေါင်းအသင်းများ ထဲ၌ စာပေအနုပညာသမားများ ၊ စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ ၊ အစိုးရဝန်ထမ်းများ ၊ သင်္ဘောသားများ ပါ၏။ မိန်းကလေးအသိမိတ်တွေများ လည်း ပေါသည် ။ တက္ကသိုလ်၌ လည်း သိပ္ပံဘာသာတွဲယူပြီးမှ အိုက်အက်စီအောင်ပြီး ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲကို ပြောင်းယူပြန်သည် ။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှင့်အတူ မူလတန်းဆရာလာလုပ်ပြန်၏။ သူက အနုပညာဧရိယာ စာရေးစပြုနေသည့် ကျွန်တော့်အစ်ကို မောင်နှင်းဆွေနှင့်လည်း ခင်မင်ပြန်သည် ။ မောင်နှင်းဆွေဆီ စာပေကိစ္စများ ဖြင့် မကြာ မကြာ လာဆွေးနွေးတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်က မောင်နှင်းဆွေနှင့်အတူ နေသော ကျွန်တော့်ကို သူက ညီငယ်တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်လည်း ရှိသည် ။ ရံဖန်ရံခါ သုံးယောက်သား နှလုံးသားကိစ္စများကို ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည် ။ ကိုနှင်းဆွေ၏ ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သော ‘သစ္စာပွင့်ပန်း လန်းရာမြေ’အား ဝေဖန်ကြသည် ။ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကိ

စွများကိုလည်း သူနှင့်ကိုင်းဆွေတို့ က စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့ မမကိစ္စကို ဘေးကမျက်မြင်ဖြစ်နေသည့် ကိုချစ်စရာက များ စွာစိတ်ဝင်စားသည်။ ။ ကျွန်တော်နဲ့ မမတွဲနေတာ သူ မကြာခဏ တွေ့နေသည်။ ။

‘ဟေ့လူ ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မမကြီး အခြေအနေ’

‘ဒီလိုပါပဲ’

‘ခင်ဗျား မမကြီးက ခင်ဗျားကို အရုပ်လေးတစ်ခုကို သဘောကျသလို ဖြစ်နေတာဆိုပြီး ဘေးက ပြောနေကြတယ်ဗျ’

‘ဘယ်သူတွေကလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က လူတွေကပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက Lady တွေနဲ့ ချည်းပဲ အချိန်ကုန်နေတာ။ အဲဒါလေးတွေ ဆွေးနွေးရအောင် ကျွန်တော် တို့ ဆီလည်း လာခဲ့ဦးလေဗျာ။ ရေကျော်ကအဖွဲ့တွေကလည်း ခင်ဗျား မ လာတော့လို့ ပြောနေကြတယ်’

ရေကျော်၌ လည်း ကိုချစ်စရာ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ကာတွန်းဌေး ဝင်းတို့ ပန်းချီအုပ်စု၊ ကိုအောင်သန်းတို့ သဘောသားအုပ်စု၊ ကိုကျော် ဝင်းတို့ ရုပ်ရှင်အုပ်စု၊ ကိုခင်မောင်မြင့်တို့ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ထမ်း အုပ်စု များ နှင့် ကျွန်တော် ခင်မင်ခဲ့ရသည်။ ။ ရေကျော်မောင်အေးကဖီးမှာ မကြာခဏ ဆုံကြသည်။ ။ သူတို့ က ပုဆိုးတိုတိုနှင့် ပင်နီတိုက်ပုံအမြဲဝတ် တတ်သည့် ကျွန်တော့်ကို ‘အညာသား အတတ ခဏလာ ရေယူခဲ့စမ်း’ ဟု မူလတန်း ခြင်္သေ့ဖတ်စာအုပ်ထဲက စာသားအတိုင်း စကြသည်။ ။ သူ တို့ ပြောသလို ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်နောက်လို့ နောက်မှန်းမသိ၊ စ လို့ စမှန်း မသိ၊ အကင်းမပါးသောသူ အမှန်ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

လူအ ကျွန်တော်သည် လပေါင်းအတော်ကြာအောင် တွဲပြီးမှ မရဲတ
ရဲနှင့် မမကို Propose လုပ် ဖြစ်၏။ မမက ပြုံး၍ ဘာအဖြေမှ မပေးခဲ့။
ထို့ကြောင့် မမနဲ့ သာ သွားလာနေတာ၊ လက်ကလေးတောင် မကိုင်ရဲခဲ့
ပါ။ ကျန်တာဆို ဝေးရော၊ ဒီအခြေအနေကို ရေကျော်တွင် ကိုချစ်စရာနှင့်
ဆုံတော့ ဆွေးနွေးဖြစ်ပြန်၏။

‘ခင်ဗျား ဒီအဆင့်ကကျော်အောင် ကြိုးစားဗျာ။ Lady ကြီးက ခင်ဗျား
ကို လက်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျား သတ္တိလေးတော့ နည်းနည်းလိုတယ်နော်၊
လုပ်ရဲဖို့ လိုတယ် ဆရာလေး’

ကိုချစ်စရာက အကြံပြုသလိုလို မြှောက်ပေးသလိုလိုနှင့် ဆုံတော့၏
။ တကယ်လည်း သူက ကျွန်တော်နှင့်မမကို အဆုံးစွန် အဆင်ပြေသွား
စေချင်ပုံရ၏။

‘ဒီမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား Lady ကြီးကို တကယ့် True Romantic Love
လား’

‘ဆိုပါတော့’

‘တကယ်အဆင်ပြေသွားရင် တကယ်ပဲ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထား
လား’

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်၏။

‘အဲဒါဆို နည်းနည်းလေးသတ္တိ ပိုပြီး ရှိလိုက်ပါ။ အဆင်ပြေမှာ ပါ။ ကျွ
န်တော့်ဆီက လိုတာလည်း ပြော၊ ကူညီဖို့ အသင့်’

သူက ရဲရဲတောက် အာမခံပြီး တွန်းအားပေးလိုက်၏။

‘အေးဗျာ ကျေးဇူးပါပဲ၊ လိုတဲ့ အခါ ပြောပါ့မယ်’

ဤဆွေးနွေးပွဲ၏ အကျိုးဆက်ကား...

၁၉၆၄ ခုနှစ် ကုန်တော့မည်။

ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်လည်း နီး လာပြီ။

ရန်ကုန် ဆိုသော်လည်း ဒီနှစ်က ချမ်းချင်၏။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်သား
ကောလိပ် ညပိုင်းကျောင်းသူများကား အနွေးထည် အမျိုးစုံကိုယ်စီနှင့်
ရောင်စုံလိပ်ပြာများ သဖွယ် လှပနေကြသည်။ မမတို့ အဖွဲ့သည် လည်း
Cosy အနွေးထည်ရောင်စုံဖြင့် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် အလှချင်း
ပြိုင်နေကြ၏။

အတန်းအား၍ သူတို့ အုပ်စု အခန်းလွတ်တစ်ခု၌ စုပြီး စကားပြော
နေကြ၏။ သူတို့ အဖွဲ့တွင် မညွန့်ရီက ဆရာမကြီး၊ မအင်နာတို့ မမွေးတို့
က ဒုတိယခေါင်းဆောင်တွေ၊ သူတို့ နှင့်အတူ ယောက်ျားလေး ဆို၍
ကျွန်တော်တစ်ဦးသာ ရှိ၏။ ကျွန်တော်က သူတို့ အတွက် ကိုယ်ရံတော်
တပ်မှူးလေး။

‘ဟဲ့ အပါ၊ တို့ လာမယ့် ကျောင်းပိတ်ရက် ပဲခူးသွားကြမလို့ ၊ လိုက်
မှာ လား၊ ဘုရားဖူးရင်း Picnic သဘောပေါ့’

ခေါင်းဆောင်ကြီး မညွန့်ရီက ဆိုင်းမဆင့်ဘဲမဆင့်ပြောချလိုက်သည်

‘လိုက်မယ်ဆိုရင် စာရင်းပေး’

‘ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောဘဲ အနားမှာ ရှိသည့် မမမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

အလွန်အကင်းပါးသည့် မမညွန့်က

‘အမယ်လေးတော် အပါက သူ့မမထား မျက်နှာ လှမ်းကြည့်နေသေးတယ်၊ တော့အစ်မ လိုက်မှာ ပါတော်။ ကြည့်မနေပါနဲ့’

‘မမ လိုက်မှာ လား’

‘အင်း’

မမက ကျွန်တော့်အမေးကို အသာအယာခေါင်းညိတ်၍ အင်းဟု ဖြေလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်က

‘ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါ့မယ်၊ စုရပ်က ဘယ်မှာ လဲ’ ဟု မေးဖြစ်တော့၏။

‘ဒီလုပ်သားကောလိပ်ရှေ့မှာ ပဲလေ။ ကိုးနာရီ ဒီကထွက်မယ်၊ ကားငါးစီးပါမယ်။ တို့ အပတ်စဉ်က ဆရာ ဆရာမအားလုံး လိုက်ကြမယ်’

မညွန့်ရီသည် ကျွန်တော်တို့ နှင့် အထူးမူလတန်းပြဆရာ သင်တန်းအတူဆင်းဖက် ဖြစ်၏။ မမတို့ အုပ်စုတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ်ဆိုတတ် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သဖြင့် အားလုံးက ခေါင်းဆောင် တင်ထားသူ ဖြစ်၏။ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ပဲခူးသွားကြမည့်ကိစ္စကို သူကပင် ဦးဆောင်နေသည်

ထင်၏။

‘မမ လာဖြစ်အောင် လာနော်’

‘အင်းပါ’

ထိုနေ့က Ferry ပေါ်က အဆင်း၌ မမနားသို့ကပ်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောခဲ့ရသေး၏။

ချိန်းဆိုထားသည့် တနင်္ဂနွေမနက်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ထည်တည်းသာရှိသည့် ဘောင်းဘီရှည် မီးခိုးရောင်အားထုတ်ဝတ်သည် ။ Bel ofast အပြာနုရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် အပေါ်က သားရေဂျာကင်ကို ထပ်ပြီး ဆင်မြန်းလိုက်၏။ ဂျာကင်ကိုတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ခဏသွားငှားခြင်း ဖြစ်၏။ ဖိနပ်လိုသေး၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ရှူးဖိနပ်တစ်ရံ ပြေးဝယ်ရသေး၏။

ကျွန်တော်သည် တိုက်ပွဲဝင်ဝတ်စုံကို အပြည့်ဆင်မြန်းပြီး လုပ်သားကောလိပ်ရှေ့ ရောက်သွား၏။

‘ဟေ့လူ ဘယ်လိုလဲ၊ ရှိုးစမိုးအပြည့်နဲ့ ဘယ်သူက မြှောက်ပေးလိုက်တာလဲ’

ရေပွက်ပမာ ဇာတ်ကားထဲမှ မင်းသားဇော်ခင်ပုံဖမ်းကာ အင်္ကျီရင်ဘတ်ဟပ်ပြန်၍ ဂျာကင်ချုပ်ပြီး ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသည့် ကျွန်တော့်အား ရောင်းရင်းကြီး ကိုချစ်စရာက ဆီးမေးတော့၏။ သူကမူ အင်းလေးပိုးလုံချည် အညိုရောင်နှင့် ကော်လံလည်ကတုံးအင်္ကျီပေါ်တွင် တာဖတာတိုက်ပုံနံ့သာရောင်ကို ဆင်မြန်းထားရာ ပွဲနေပွဲထိုင်သွားမည့်သူပုံပေါက်နေ၏။

သူက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပြုံးကြည့်ပြီး တစ်ခါမှ ဘောင်းဘီ

ရှည်မဝတ်ဖူးသည့် အညာသားလေး ကျွန်တော့်ကို အံ့သြနေပုံလည်း ရ၏။ ဒီလူ ဒါတွေ ဝတ်လာတာ ဘယ်သူက မြှောက်ပေးလိုက်တာပါလိမ့်ပေါ့။ ဘယ်သူမှ မြှောက်ပေးမပေးပါခင်ဗျာ၊ မမနဲ့ ချိန်းထားလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝတ်လာတာပါ။

‘ဟေ့လူ၊ ကျွန်တော် မေးတာကြားလား’

‘ကြားပါတယ်ဗျာ၊ တိုးတိုးပြောပါ၊ မမနဲ့ ချိန်းထားလို့ ဗျ’

‘ဘယ်မှာ လဲ ခင်ဗျားမမ၊ မတွေ့ပါလား၊ သူတို့ အုပ်စုတစ်စုလုံးက တော့ ရောက်နေပြီ၊ ဟိုမှာ လေ’

‘လာမှာ ပါ၊ မနေ့က ကျွန်တော်အသေအချာ မှာ ထားပြီးသားပါ’

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပိုင်တွက်ပြီး ပြောလိုက်၏။ ပြောလို့ သာ ပြောရသည် ။ ကိုးနာရီထိုးခါနီးထိ မမ၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါ။ ကိုးနာရီထိုးတော့ ကျွန်တော်လည်း ကိုချစ်စရာနဲ့ အတူ အမျိုးသားများ သာ စီးသည့် ကားသို့ သွားပြီးစီးလိုက်၏။ မမကား လုံးဝမပေါ်လာတော့ပါ။

‘ဟေ့လူ ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားမမကြီး’

‘အေးဗျာ။ အသေအချာချိန်ထားရက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူး’

ကျွန်တော်က ခိုတစ်ကောင်လို ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပြောလိုက်၏ ။ ကိုချစ်စရာကတော့ ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြီး စလိုက်၏။

‘ချစ်ပိုင်လိုမှု ××× ဘဝချင်းပေါင်းစပ်လိုမှုတွေ ××× အသည်းအသက်နဲ့ ယှဉ်ကာ ××× တွယ်တာစိတ်နဲ့ ဪ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးမှုတွေ ××× ချစ်ဦးသူကြီးရေ ချစ်ဦးသူကြီးရေ ××× မနဲ့ မောင်ဟာ ပန်း

အကြွနဲ့ စမ်းရေပမာအခြေ XXX မောင့်ရင်ခွင်ခိုဝင်မှေးစက် XXX ခရီးဆက် လက်တွဲကြမယ်လေ XXX’

‘လက်မတွဲချင်လို့ ပြေးပြီလား မသိဘူး’

‘စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ဗျာ။ ရွှေမော်မောဘုရားရောက်ရင် ဝိုင်းပြီး ရှာပေးပါဦးမယ်’

ပဲခူးရွှေမော်မောဘုရားကြီးသို့ နေ့ခင်း(၁၁)နာရီ လောက်ရောက်သည် ။ ဘုရားကန်တော့၍ ဆရာစု ဆရာမများ ဘုရားရင်ပြင်အား တစ်ပတ်ပတ်ကြသည် ။ ကျွန်တော်သည် လူတစ်ရာကျော်ထဲ၌ မမကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ခေါင်းမူးသည် အထိ ရှာမိ၏။ ဘုရားတောင် မကန်တော့နိုင်ပါ။ ဖြစ်ပုံများ ။

‘ထမင်းစားကြမယ်’

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ကြေညာလိုက်သည် ။ အားလုံးကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ထမင်းစားကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထမင်းမစားနိုင်ပါ။ စုံနဲ့သာ မြိုင်ရှာပုံတော်ကိုသာ ဆက်ဖွင့်နေမိ၏။

‘ဟဲ့ အပါပါလား။ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ။ လာ ထမင်းစားလှည့်လေ’

ခေါင်းဆောင်ကြီး မမညွန့်က အာသွက်လျှာသွက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည် ။ မမညွန့်နဲ့ အတူ မမတို့ အိမ်ဘေးက မမမွှေးကို သွားတွေ့၏။ အင်း နည်းနည်းတော့ စုံစမ်းကြည့်ဦးမည်။ မမမွှေးဘေး သွား၍ ကပ်ထိုင်လိုက်၏။

‘ထမင်းစားပြီးပြီလား’

‘မစားသေးပါဘူး။ မဆာလို့’

‘ဘယ်ဆာမှာ လဲ။ သူ့မမထားမှ ပါမလာတော့တာ။ ရင်ပူနေမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲ’

‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒါမေးမလို့ မမမွေးရဲ့ ။ ဆရာမ ဘယ်သွားလဲဟင် မလိုက်ဖြစ်တာ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့ လား။ သူ့အစ်မတွေက မထည့်တာလား။ ဟိုနေ့က ကျွန်တော့်ကို လိုက်မယ်လို့ အသေအချာပြောပြီးတော့’

မမမွေးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည် ။

‘ဆရာလေး တကယ် မသိဘူးလား’

‘မသိပါဘူး မမမွေးရယ်၊ မမမွေးသိရင် ပြောပါ’

‘သူ့အစ်မငယ်နဲ့ ဒီနေ့မနက် စောစောကတည်းက ကျိုက်ထီးရိုး ထွက်သွားကြတယ်။ တစ်ညအိပ်တဲ့ ’

‘တကယ်လား မမမွေးရယ်’

‘တကယ်ပါ ဆရာလေးရဲ့ ။ မနက်က သူတို့ ညီအစ်မ အိမ်ကထွက်တော့ မွေးကို လှမ်းတောင် နှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်’

‘ဪ’

ကျွန်တော် ရင်မောသွားသည် ။ မမက တကယ်လုပ်ရပ်ပါလား။ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ။ ဒီကတော့ အဟုတ်မှတ်ပြီး ပြင်လို့ ဆင်လို့ ။ ဟင်း ။

စိတ်ထဲက မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြီး မမမွေးတို့ ကို နှုတ်ဆက်၍ သူတို့ ထမင်းဝိုင်းမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထထွက်ခဲ့သည် ။ အားလုံးက ကရုဏာမျက်လုံးများ နှင့် လှမ်းကြည့်ကြ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကိုချစ်စရာတို့ ထမင်းဝိုင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

‘ဟေ့လူ။ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ။ လာလေဗျာ ထမင်းစားရအောင်။ တန်တော့ ခင်ဗျား ဆရာမကြီး သွားရှာနေတာနဲ့ တူတယ်။ ဘယ်လိုလဲ တွေ့ခဲ့လား၊’

‘မတွေ့ပါဘူးဗျာ’

‘သတင်းလေးဘာလေးရော မရခဲ့ဘူးလား၊’

‘ရခဲ့တယ်’

‘ဘာတဲ့ လဲ’

‘ဒီနေ့မနက်စောစောက သူ့အစ်မနဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးတစ်ညအိပ် ထွက်သွားသတဲ့ ဗျာ’

‘ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲ’

‘သူတို့ ဘေးအိမ်က မမွေးက ပြောလိုက်တာ။ နှုတ်တောင်ဆက်သွားသေးဆိုပဲ။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ သွားပါပြီဗျာ’

ကျွန်တော်က ရွှေမော်ဓောဘုရားကြီးပေါ်၌ သံသရာတစ်ကွေ့ဝယ် သီချင်းထဲကလို ဘုရားမြတ်ထံပါးဝယ်၊ လျှောက်လည်ကြတယ်။ နှစ်ယောက်သားတွဲလို့ ရင်ပြင်ပေါ်ဝယ် ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက် မပျက်တမ်း ပေါင်း ပေါင်းရစေသားလို့ ဆုပန်ရွယ်ရန် စိတ်ကူးထား၏။ မမကို ချစ်စကားလှလှများ ပြောရန် အထက်ပါအတိုင်း စကားလုံးများ စီလာ၏ ။ အဝတ်အစားကိုပင် ပုံစံတစ်မျိုး ပြောင်းပြီး ဝတ်စားလာခဲ့သည် ။ ခုတော့ စိတ်ကူးလာခဲ့သမျှ ခဲလေသမျှ သဲရေကျချေပြီ။

ကျွန်တော်၏ ခိုညည်းညည်းပုံကို ကိုချစ်စရာက ကြည့်ပြီး

‘ဘယ်သွားရမှာ လဲဗျ၊ ကျိုက်ထီးရိုးလိုက်သွားလေဗျ၊ ကျောင်းပိတ်
နေတာပဲ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ဟိုမှာ နှစ်ယောက်
တည်း တွေ့ရမှာ ။ ပိုတောင်ကောင်းသေး’

ဟု အကြံပေးလိုက်သည် ။ သူက ကျွန်တော့်အား နောက်ဆုံးထိုးစစ်
ကို ဆင်နွဲစေချင်ပုံရ၏။

‘ဟာ ဟုတ်တယ်ဗျို့။ အဲဒီအကြံ ကောင်းတယ်။ ကျိုက်ထီးရိုးလိုက်
သွားမယ်။ ကဲ ခင်ဗျား အဖော်လိုက်ပေးမလား’

‘ရတယ်လေ’

ကိုချစ်စရာက ဒီလိုကိစ္စမျိုးကူညီရန် လုံးဝဝန်မလေးသည့်အတွက်
ကျိုက်ထီးရိုးလိုက်ရန် လွယ်လွယ်ကူကူပင် သဘောတူလေသည် ။ ဒီကိ
စ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ယခင်ကတည်းက အကြံပေး ဦးပုည
လည်း သူလုပ်ခဲ့ဖူး၏။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို သတင်းပို့၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ပဲခူးဘူတာ
သို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ပဲခူးမှ ကျိုက်ထိုသို့ ရထားစီးမည်လေ။ ကိုချစ်စရာက
ပဲခူးဆားမို့ ဒီဒေသတော့ ကျွမ်းပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လုံးဝ ဆရာ
တင်ကာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စုံနဲ့သာမြိုင် ရှာပုံတော်ခရီးကို ဆက်
ကြတော့၏။

ပဲခူးမှ ကျိုက်ထိုသို့ လော်ကယ်ရထားစီးရ၏။ ဘုရားဖူးခရီးသည်
များ ပြည့်ကြပ်နေသဖြင့် နေရာတောင် ကောင်းကောင်း မရပါ။ မတ်တ
တ်ရပ်လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ စကတည်းက စွန့်စားခန်းနဲ့ လာတိုးနေသည် ။ ည
နေ ၅နာရီခန့်၌ ကျိုက်ထိုဘူတာရောက်၏။ ဘူတာတွင် ကျိုက်ထီးရိုး
သွားမည့် တောကားများ အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရ၏။ ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်၌
ဘုရားဖူးခရီးသည် များ အသွားအပြန် ကြိတ်ကြိတ်ထိုးနေကြသည် ။

နားခိုစရာ မဏ္ဍပ်များ လည်း တွေ့ရ၏။

‘ကျိုက်ထီးရိုး၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊ တစ်ယောက် ငါးမူးနော်’

‘ကဲ ဆရာ အတော်ပဲ။ ဒီကားတွေနဲ့ ပဲ လစ်ကြစို့’

တောကားတစ်စီးကို တိုးဝှေ့တက်စီးပြီး ကားနောက်ကနှစ်ယောက် သား မတ်တတ်ရပ်စီးခဲ့ရ၏။ ကားတိုင်းက လူပြည့်ကြပ်နေ၏။ ရထား တုန်းကလည်း မတ်တတ်၊ ကားလည်း မတ်တတ်၊ ကျောက်ခင်းလမ်း ဖြစ်၍ ကားက တစ်လမ်းလုံး ဂလုံးဂလွမ်မြည်ကာ ဟိုဆောင့်ဒီဆောင့် ဖြင့် သွားရာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အတော်အီစလံဝေသွား၏။ ထမင်းမစားရသေး၍ အခုမှ ကားဆောင့်ပြီး ထမင်းကလည်း ဆာလာသ ည့် ။

‘မခင်လေး ချစ်လိုက်ပါတဲ့ အာရုံရယ်××× ရွှေမြင့်မိုရ်တစ်တောင် လုံး တုံးမှတ်လို့ ခုန်××× ဪ သမုဒ္ဒရာကြီး××× ဆီးလို့ သာ ကာစေ ကွယ်××× လှေငယ်မစီးဘဲ တကယ်××× လက်ပစ်ကူးလို့ မောင်လာမ ယ်×××’

‘ဟေ့လူ တောင်ပေါ်ရောက်လို့ ခင်ဗျား Lady ကြီးတွေရင် အဲဒီ သီချင်း ဆိုပြလိုက်မယ်ဗျာ’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား’

နှစ်ယောက်သား စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရယ်စရာမောစရာများ ပြော ပြီး လိုက်ပါလာကြရာ ကင်းပွန်းစခန်း ရောက်တော့မှောင်ပြီ။ စခန်းတွင် အလင်းဖွင့် ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ခု၌ ညစာစားကြ၏။ ကြက်သားရေကျဲ တောချက်လိုလို ကာလသားချက်လိုလိုလေးမှာ အလွန်စားကောင်းလှ၏ ။ မနက်စာငတ်ခဲ့၍ ညစာကို အားရပါးရ စားဖြစ်သည် ။ အလွန်စား

ကောင်းသော ထမင်းတစ်နပ်ပါပေ။

ထမင်းစားပြီးတော့ သတင်းစုံစမ်းကြသည် ။ ရဲဘော်ရဲဘက်ကြီး ကို ချစ်စရာက ပဲခူးဆားပဲခူးသား ဆိုသော်လည်း ကျိုက်ထီးရိုးကိုတော့ တစ် ခါမှ မတက်ဘူးသေးပါ။ ထို့ကြောင့် လမ်းကြောင်းအခြေအနေ သူလည်း ဘာမျှမသိဟု ပြောလေသည် ။

‘ဒီကနေ ဘုရားကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ တက်ရမလဲခင်ဗျ’

‘သုံးနာရီလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်လောက်ဝေးလို့ လဲ’

‘ခုနစ်မိုင်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်’

‘ခုည တက်ကြမလို့ လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းစီ ဆောင်သွားကြဦး။ အလယ်မှာ နည်းနည်း အတက်ကြမ်းချင်တယ်’

သုံးနာရီလောက် တက်ရမည်ဆိုတော့ ဟိုရောက်ရင်လူတွေအိပ်ချိန် ဖြစ်မည်။ ဒါ့ထက်ပိုပြီး မြန်နိုင်ရင် ကောင်းမည်။ ကျွန်တော်က အလော တကြီး တက်ချင်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် ထမင်းဆိုင်ရှင်ကြီးကို ထပ်မေးမိ သည် ။

‘သုံးနာရီထက် ပိုပြီး မလျော့တော့ဘူးလား ခင်ဗျ’

‘ခင်ဗျားတို့ လူငယ်တွေဆိုရင် လျော့နိုင်ပါတယ်။ တပ်မတော် တောင်တက်အဖွဲ့ ဟိုတလောက တက်သွားတာ နှစ်နာရီသာသာနဲ့ ရောက်တယ် ကြားတယ်’

ဒါဆို သိပ်မဆိုး။ ခပ်သုတ်သုတ်သွားရင် မမတို့ မအိပ်မီတော့
ရောက်သွားနိုင်၏။

‘ကဲ ဆရာချစ် လာဗျာ။ တောင်ဝေးတစ်ချောင်းစီ ဝယ်ပြီး တက်ကြစို့’

ကျွန်တော်က လောဆော်လိုက်၏။ ကိုယ်က ကာယကံရှင်ကိုး။ စတ
က်ကတည်းက ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ဂျူးဖိနပ်နှင့်မို့ လွှားခနဲ
တက်တော့၏။ ဆရာချစ်ကမူ သားရေဖိနပ်အသစ်၊ ပိုးပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံအ
င်္ကျီနဲ့ ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်လောက် မမြန်။ ဒီဇင်ဘာမြောက်လအေးက
လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် တောကြို၊ အုံကြားမှ ဝှေ့ကာ ပိုက်ကာ တိုက်
လာနေ၏။ ညနက်လာသည် နှင့်အမျှ ရာသီဥတုကလည်း ပိုအေးလာသ
ည် ။ သို့ရာတွင် လမ်း၌ ဝါးမီးတိုင်များ ထွန်းထား၍ သိပ်မမှောင်ပါ။
လမ်းတစ်လျှောက် စခန်းငယ်များ ၊ တဲကလေးများ အစီအရီတွေ့ရ၏။
အားလုံးလိုလို အိပ်စက်အနားယူနေကြပါပြီ။ မမကို တောင်ပေါ်ရောက်
မှ တွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၍ လမ်းက စခန်းငယ်များကို စိတ်မ
ဝင်စားပါ။ နာမည်တွေလည်း မသိပါ။ အိပ်နေသူများကို ကြည့်ရုံကြည့်
ပြီး တောင်ပေါ် အမြန်ရောက်ရေးကို စိတ်စောပြီး အပြေးအလွှားတက်
နေသည့် အရှိန်ကို မလျှော့။

‘ဟေ့လူ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျာ။ ခင်ဗျားဆရာမကြီး ထွက်မပြေးပါ
ဘူး။ ရှိမှာ ပါ’

ည ၁၀နာရီခန့် ရောက်သော်လည်း တောင်ပေါ်သို့ မရောက်သေးပါ။
မြင်ကွင်း ကန့်သတ်ချက်ကလည်း ရှိသည် ။ နှင်းမြူများက ကျလာ၏။
အေးလာသည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ထိုအအေးမျိုးကို မမှုနိုင်ပါ။
အေးနေ သည့်ကြားမှ ချွေးများက ရေချိုးထားသည့်နှယ် ထွက်လာသည်
။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလုံး တိုက်ပုံနှင့် ဂျာကင်ကို ချွတ်ရတော့၏။ ဂျူးဖိနပ်

ပ် အသစ်ကလည်း ပေါက်လာသည် ။ ဝတ်ချင်ဦးဟဲ့ ဖိနပ်အသစ်ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်၏။

ည ၁၁ နာရီထိုးသော် နှစ်ယောက်လုံး လျှာထွက်၍ ဟောဟဲလိုက်နေကြ၏။ စခန်းငယ်လေးတွေ ကျော်ပြီး စခန်းကြီးတစ်ခု ရောက်သော် ဆရာချစ်က

‘ဟေ့လူ၊ ကျုပ်တော့ ကုန်နေပြီ။ ဒီမှာ အိပ်လိုက်ကြစို့ဗျာ’

ဟု ဆိုလာ၏။

‘ဟာဗျာ၊ ငုတ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်။ တောင်ပေါ်ကျမှ အိပ်ကြတာပေါ့။ လာပါဗျာ’

ကျွန်တော်က သူ့အားအတင်းဆွဲပြီး တရစပ်တက်၏။ သူကမူ တောင်ငှေးထောက်ရင်း ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျနေ၏။ ကျိုက်ထီးရိုးကလည်း အနားရောက်လေ မတ်လေ ဖြစ်၏။ လမ်းမှာ တွေ့သည့် မအိပ်သေးသူအချို့ကို ‘ရောက်ခါနီးပြီလား’ဟု မေးလိုက်တိုင်း အားလုံးက ‘ဒီတစ်ကွေ့ပါပဲ’ဟု တညီတညွတ်တည်း ဖြေကြသည် ။ ဒီတစ်ကွေ့ ဒီတစ်ကွေ့ နှင့် အကွေ့ပေါင်းတစ်ထောက်လောက် သွားလိုက်ရသည် ထင်၏။ အားခဲပြီး အတင်းတက်ရာ ည တစ်ချက်တီးမှ ဒုတ်ဒုတ်ထိတောင်ပေါ်ကို ရောက်တော့၏။

အောင်မယ်လေး မောလိုက်တာများ သေမတတ် ကျေမတတ်ပါပဲ။ မမရေ လုပ်ဗျ။

‘ချွေးစက်စက် ချောင်းလျှံထွက်သည့်ပမာသို့နှယ် ××× ဘယ်သို့အန္တရာယ်ရှိသော်လည်း ကွယ် ××× အားနဲ့ မာန်ကို အတူတွဲလို့ ××× ကြမ်းသောလမ်းက ကိုယ်လျှောက်ခဲ့ပါတယ်’

မဆီမဆိုင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကြားဖူးသည့်သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို သွားပြီး သတိရနေ၏။ တကယ်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှ ချွေးများ က ချောင်းလျှံနေပါပြီ။ မမကို အဲဒီသီချင်းဆိုပြီး ချွေးများ ချောင်းလျှံ အောင် ထွက်ခဲ့သည် ကို ပြလိုက်ချင်လှပါသည် ။

တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ကိုချစ်စရာက ရင်ပြင်တော်အစပ်ရှိ ဇရပ် တစ်ဆောင်ဘေး ထိုင်ချလိုက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောတော့၏။

‘ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား မမကြီးကို သွားရှာတော့၊ ကျုပ်တော့ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျသွားပြီ။ ဖိနပ်လည်း ပေါက်ပြီ၊ မောပြီ၊ နားတော့မ ယ် သူငယ်ချင်း’

ကျွန်တော်က အလိုက်သိစွာ သူ့အားထားခဲ့၍ ဇရပ်တွေကို လိုက်ကြ ည့်၏။ လူတွေအားလုံး စောင်တွေ ခြုံပြီးအိပ်နေကြပါပြီ။ အချို့ဇရပ်များ ဆို လူတွေထပ်တောင်နေသလား လူတွေ စုပုံထားသည့် လူအုပ်ကြီးလေ လား ထင်ရ၏။ ရာသီဥတုကလည်း အေးနေပေသည် ။

ဒီလူပုံကြီးတွေထဲမှာ မမကို ဘယ်လိုရှာရပါ့၊ ဘယ်လိုမှ ရှာ၍ မရနိုင် ပါ။ အော်ခေါ်လို့ လည်း မရ၊ အိပ်နေတဲ့ သူတွေကို လိုက်နှိုးလို့ လည်း မ ဖြစ်၊ ရော ခက်ပြီ၊ အခုမှ ဒုက္ခနဲ့ လှလှနဲ့ တွေ့ပြီး ငိုရမလို ရယ်ရမလို ဖြစ် နေ၏။ အရေးထဲမှာ ဖိနပ်ပေါက်၍ ခြေထောက်က ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ဖြစ် နေ၏။ ဝတ်ချင်ဦးဟဲ့ ဂျူးဖိနပ်အသစ်၊ ဂျူးဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး လက်ကကိုင် ထားရ၏။

ရင်ပြင်တော်ကို ပတ်ကြည့်လိုက်သည် ။ အားလုံးက အိပ်ပျော်နေကြ ၏။ ဘာမှ လုပ်မရတော့၊ မမကိုလည်း မတွေ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာ လုပ်မလဲ။ မမက ပြန်များ သွားပြီလား မသိနိုင်။ ပြန်သွားတာလည်း ဖြစ် နိုင်သည် ။ ဒါဆို လွဲသွားနိုင်၏။ အသည်းအသန် လိုက် လာပြီးမှ လွဲသွား

လို့ လည်း မဖြစ်။ အမြန်ပြန်မှ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရားအား က
မန်းကတန်း ဦးချကာ ပြန်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်၏။

‘ဆရာချစ် ဘုရားသွားကန်တော့ဗျာ၊ ပြန်ရအောင်’

ကိုချစ်စရာက အဆင်းနားက ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုဘေးတွင်
မီးဖို၍ မီးလှုံနေ၏။ ဒီဇင်ဘာဆောင်းည၏ မြောက်လေအေးက မြောက်
ဘက်တောင်တန်းများ ဆီက အဆက်မပြတ် တိုက်လာနေ၏။ ပို၍ ပို၍
အေးလာနေသည် ။ ခရီးသွားနေတုန်းက ဒီလောက် မအေး၊ အခု နားမှ
ပိုအေးလာ၏။

‘မောပြီဗျာ၊ ဒီမှာ ပဲ အိပ်တော့မယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ပြန်ရအောင်ပါ။ ဇရပ်တွေအားလုံး လိုက်ရှာပြီးပြီ၊
ဆရာမကြီးကို မတွေ့ဘူးဗျာ၊ အိပ်နေတဲ့ လူတွေ လိုက်နှိုးရင်လည်း အ
ရိုက်ခံရဦးမယ်၊ ဆရာမကြီး ပြန်ဆင်းသွားပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ မိုးလင်းရ
င် ကျိုက်ထိုမှာ လွတ်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ လိုက် လာပြီးမှ တော့ အလွတ်
မခံနိုင်ဘူး။ ကျိုက်ထိုနားက သွားစောင့်မယ်ဗျာ။ ဒါဆို ဘယ်လိုမှ မလွဲနိ
င်တော့ဘူး၊ လာပါဗျာ ပြန်ရအောင်ပါ’

‘ညပ်ဖိနပ်အသစ်ကြောင့် ခြေထောက်ပေါက်နေပြီ၊ ဖိနပ်စီးလို့ မရ
တော့ဘူး’

‘ကျွန်တော်လည်း ဖိနပ်ပေါက်နေပါပြီဗျာ၊ ကဲပါဗျာ စီးလို့ ရမယ့်
ဖိနပ် ကျွန်တော် ရှာပေးပါ့မယ်၊ ပြန်ရအောင်ပါ’

ကျွန်တော်က အနူးအညွတ် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်ရာ

‘ဒါဆိုလည်း လုပ်ဗျာ’

ဆရာချစ်က အားနာပါးနာနှင့် ပြောတော့၏။ သူ့ရဲ့ သဘောတူညီ

ချက် ရသဖြင့် ဖိနပ်ရှာထွက်၏။ မီးလင်းနေသည့် ဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ခု၌ တရုတ်မိသားစုတစ်စု ဘုရားကန်တော့နေကြသည် ။ သူတို့ ၏ ဆင်ကြယ် ရာဘာဖိနပ်များကို အဝ၌ ချွတ်ထား၏ ၊ မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှင့် တော်မည့် ဖိနပ်နှစ်ရုံ အသာမယူခဲ့၏။ စိတ်ထဲကတော့ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ မတတ်သာလို့ လုပ်သွားရတာပါဟု တောင်းပန်ခဲ့၏။

‘ကဲ ဆရာ၊ ကြိုက်တဲ့ ဖိနပ်ယူဗျာ၊ စီးဗျာ၊ ပြီးရင် လစ်ကြစို့’

ခိုးလာသည့် ဖိနပ်နှစ်ရုံကို တစ်ယောက်တစ်ရံစီ စီး၍ တောင်ပေါ်မှ အမြန်ဆုံးပြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်သာရှိပြီး လူကမလိုက်နိုင်တော့။ လူတွေက ယိုရွဲနေကြပြီ၊ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ဆင်းလာကြရာ ပမာဆိုသော် ရုရှားဝင်တိုက်သည့် ပြင်သစ်ဧကရာဇ်ကြီး နပိုလီယံ မော်စကိုဆောင်းနှင့်မိ၍ စစ်ရှုံးပြီး ပြန်လာသည့် ပုံစံမျိုးပါပေ။ နှစ်ယောက်သားစကားပင် ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်ကြတော့။ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ဖြင့် တောင်အောက်ကို မိုးစင်စင်လင်းမှ ရောက်တော့၏။

‘ဝိုး သေချင်စေကို နဲ့သွားတာပဲ’

‘ကဲ ကျိုက်ထိုပြန်ကြစို့ဗျာ၊ ဟိုရောက်မှ လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်’

ကင်းပွန်းစခန်းမှ တောကားစီးပြီး ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ကျိုက်ထိုရောက်သော် ခလရ(၂၆)ရှိ ဘကြီးအိမ် ခဏဝင်ကြသည် ။ ဘကြီးက ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဟု ခေါ်သည် ။ ခရီးထွက်နေ၏။ အိမ်တွင် အဒေါ် အန်တီလှသာ ရှိ၏။ ဘကြီးအိမ်၌ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး မနက်စာစားခဲ့ကြ၏။ မလာစဖူး အလာထူးသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တူကလေးကို အန်တီလှက လမ်းစရိတ်မုန့်ဖိုးပင် ထုတ်ပေးလိုက်သေး၏။

‘ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ’ ဟု မေးသည်။ ။

‘ဘုရား လာဖူးတာပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ဖြေ၏။ ဆရာချစ်ကတော့ ပြုံးနေသည်။ ။

အဒေါ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဘူတာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဘူတာရုံရောက်သော် မနက်ကိုးနာရီ ထိုးပါပြီ။ ဆရာချစ်က

‘ဟေ့လူ၊ ကျုပ်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိပြီး မြူးမိတဲ့ ငါးလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမှာ မှီ နုံးနေတော့မယ်’ ဟု ဆိုလေတော့၏။

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတာဝန်ကျေရုံတင် မကပါဘူး၊ လွန်တောင်နေ ပါပြီ၊ နားပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သမိုင်းပေးတာဝန်အရ မတွေ့တွေ့ အောင် ရှာဦးမယ်ဗျို့’

‘လုပ်ဗျာ’

ဆရာချစ်အား ဘူတာတွင်းထားပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မဏ္ဍပ်များ ၌ အမျိုးသမီးများကို လှမ်းမြင်ရသည် ။ ဘာတွေများ လုပ်နေကြပါလိမ့်။ မဏ္ဍပ်တွေဘက် ထွက်ခဲ့၏။ အမျိုးသမီးအချို့က တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် သူတို့ အချင်းချင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကာ ပွဲကျနေ၏။ အစွန်ဆုံး မဏ္ဍပ်၌ အမျိုးသမီးလေးငါးဦး သဇင်ပန်းတွေ ဝေနေအောင်ပန်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စပြီး ရယ်မောနေကြ၏။ အတော် အရယ်သန်သည် ။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ဒီလောက် အရယ်သန်နေတော့ ဧကန္တ နတ်ကတော်တွေများ လား မသိ။ သူတို့ နားရောက်သည် အထိ ကျွန်တော် သွားလိုက်မိ၏။

‘ဟိုက် မမပါလား’

မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ သဇင်ပန်းတွေ တစ်ခေါင်းလုံး ဝေနေအောင် ပန်

ထားသည့် မမအား မြင်လိုက်သည် နှင့် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ပြေးဝင်လိုက်၏။

‘မမ’

‘ဟယ် ဆရာလေး’

‘ဟယ် ဆရာလေးတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ။ မမ ရက်စက်တယ်ဗျာ။ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ထွက်သွားလိုက်တာ၊ ဘယ်သူမှ လဲ မှာ မသွား ပြောမသွားဘူး။ ပဲခူးရောက်မှ ဟိုက အဖွဲ့တွေပြောလို့ ကျိုက်ထီးရိုးသွား တယ်ဆိုပြီး သိပြီး လိုက်လာတာ။ ညက ဘုရားပေါ်ရောက်တယ်။ တစ် ညလုံး လိုက်ရှာပြီး မတွေ့လို့ ပြန်ဆင်းလာတာ။ အိပ်နေတဲ့ သူတွေ စော င်လှန် အရှာကောင်းလို့ ကံကောင်းလို့ အရိုက်မခံရတယ်’

ဘေးနားတွင် သူမ၏ အစ်မငယ်ရှိနေမှန်း ဘာမှန်းလဲ မသိတော့ပါ။ လူငယ်ပီပီ ခံစားချက်ကို မဖုံးဖိနိုင်၍ ကျွန်တော်က လုံးဝ ဟန်မဆောင် တော့ဘဲ ပြောချင်ရာ ပြောချလိုက်တော့၏။ ကျွန်တော့်အပြောကို မမက ရယ်သည် ။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနဲ့ ခေါင်းမှာ သဇင်ပန်းနဲ့ ။ သူက တော့ ပျော်လို့ ။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သေတော့မယ်။ မမကတော့ ပျော်လို့ ဟင်း’

‘ကဲပါ လာပါ ဆရာလေးရယ်၊ ရန်ထောင်ကောင်းနေပြီ။ ဟိုမှာ ဘူ တာရုံမယ် ရထားတဲ့ထိုးနေပြီ။ လာ နေရာဦးအောင်၊ ဘူတာ သွားကြစို့’

‘ဘာလို့ မပြောဘဲ ထွက်သွားတာလဲ’

ကျွန်တော်က မကျေမနပ်နဲ့ ထပ်မေးသည် ။

‘ဪ အရေးပေါ် ဖြစ်သွားတာပါ။ မမလေးဆို သူ့အိမ်ဘေးကောင်မ လေးတွေ စုသွားကြတာ၊ အဆင်ပြေတာနဲ့ ကြုံတုန်းလိုက် လိုက်တာလေ

။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အချိန်မရတာနဲ့ ဆရာလေးကို မမှာ ခဲ့ရတာ။ ကဲ ပါ ကိုယ်တော်လေးရယ် လာပါ နေရာဦးရအောင်’

မမတို့ အဖွဲ့က မိန်းကလေးသုံးဦးနှင့် အထိန်းတော်မကြီးတို့ က မသိ မသာကြည့်နေကြ၏။ မမ၏ အစ်မငယ်ကမူ ဘာမှ ဝင်မပြောပါ။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခါနှစ်ခါသာ တွေ့ဖူး၍ မရင်းနှီးပါ။ မြင်ဖူးရုံသာရှိ၏။ မမနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။ အသားတော့ နည်းနည်း ပိုညိုသည် ထင်၏။ သဘောသကာယ ကောင်းပုံတော့ရ၏။

မမကို တွေ့ရပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ အခုမှ အလုံးကြီးကျသွားတော့ ရ၏။ ကျွန်တော်၏ ပြင်းပြသောအချစ်ကို မမအား သက်သေပြလိုက်နိုင် ပါပြီ။ နှစ်ယောက်သား စကားပြောလာကြသည် ။ ကျွန်တော်က ရွှေမော် ဓောမှ သည် ကျိုက်ထီးရိုးထိ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာချစ်တို့ ၏ စွန့်စားခန်း ကို ပြောလာ၏။ မနေ့ညက ဖိနပ်ခိုးသည့်အခန်း အရောက်တွင် မမက တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောရင်း

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ တို့ မောင်ရယ်’ ဟု ဆိုရှာ၏။ ကရုဏာသံဖြင့် ကရု ဏာစကားပြောခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်ကျေနပ်သွား၏။ ဖိနပ်ပေါက်တာတွေ၊ မောတာတွေ၊ ချမ်းတာတွေ၊ အိပ်ရေးပျက်တာတွေ၊ ထမင်းဆာတာတွေ အားလုံး လုံးဝမေ့ကုန်၏။ ဪ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအား တွေ။

ဘူတာတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြရာ ကိုချစ်စရာတစ်ယောက် ခွေခေါက်၍ လဲလျောင်းနေသည် ကို တွေ့ရသည် နှင့် မမက

‘ဆရာချစ်ကြီး မောနေပြီဆို’ ဟု မေးရှာ၏။

‘ဟုတ်ပါဗျာ၊ မမထားရဲ့ အပါက တားမရဆီးမနိုင်မို့ ပါရမီဖြည့်ပြီး လိုက်ပို့ရတာဗျာ၊ ဇာတ်လိုက်တော့ မသိဘူး။ ဇာတ်ရံကတော့ ပန်လန်

လက် ပက်လက်လန်နေပြီး မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ’

ကိုချစ်စရာ၏ အပြောကို မမက ရယ်ပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦး အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြသည် ကို အတူပါလာသည့် မိန်းကလေး သုံးဦးက စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ မမကတော့ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် သူမနောက်သို့ စွန့်စွန့်စားစားလိုက်လာသည် ကို ဂုဏ် ယူဝင့်ကြွားဟန် ပြနေသည် ။ ဘေးက မိန်းကလေးများကလည်း အားကျသလိုလိုရှိပုံရ၏။

‘ကဲ ဆရာလေးရေ၊ ဟိုမှာ ရထားထိုးလာနေပြီ။ နေရာရပါ့မလား မ သိဘူး။လူတွေကတော့ ထိုင်ခုံ အတင်းလုနေကြတယ်’

ရထားကအရှိန်မနေးဘဲ တဂျိုးဂျိုးဖြင့် ဘူတာတွင်းသို့ ခပ်မြန်မြန် ပင် လှိမ့်ဝင်လာ၏။ လူတွေကလည်း ခုန်ပျံပြီး ရထားပေါ်တက်ကာ နေ ရာဦးကြ၏။

မမစကားကြားသည် နှင့် ကျွန်တော်သည် အရှိန်မသေသေးသည့် ရ ထားပေါ်သို့ ‘ဒါလေးများ ’ ဟု ဆို၍ ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်အလား လွှားခနဲ ပြတင်းပေါက်မှာ ခုန်ဝင်လိုက်သည် ။ ကိုချစ်စရာက စိတ်ပူပြီး ‘ ဟေ့လူ ဟေ့လူ’ ဆိုပြီး တားသေး၏။ ဒါပေမဲ့ လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းကဲ့သို့ ခုန်တက်လိုက်သည့် ကျွန်တော့်ကို သူ မတားနိုင်တော့ပါ။ ရထားပေါ် ရောက်သွားတော့၏။ မမကမူ

‘အောင်မယ် ဆရာလေးက ခုန်နိုင်တယ်တဲ့ ’ ဆိုပြီး ရယ်ကျဲကျဲလုပ် နေ၏။ သဘောကျနေပုံလည်း ရသည် ။ အခုန်ကောင်း၍ အားလုံးအတွက်နေရာ ရပါသည် ။ ပိုတောင် ပိုနေသေး၏။

နွေလယ် ၁၂နာရီမှ ရထားထွက်၏။ ကျွန်တော်က စကားပြောကြရ အောင် မမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ထိုင်၏။ သူမဘေး၌ သူမ၏ အ

ထိန်းတော်ကြီးက ထိုင်၏။ ကျွန်တော့်ဘေးက တစ်နေရာလွတ်သည် ကို ဦးပဉ္စင်းငယ်တစ်ပါးက မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် ပေးလိုက်၏။ သူမ၏ အစ်မ ငယ်နှင့် မိန်းကလေးသုံးဦးက တစ်ဖက်ခုံများ တွင် သွားထိုင်ကြသည် ။ ကိုချစ်စရာကတော့ ကျွန်တော်နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် ထောင့်၌ ကပ်ထိုင်ပြီး ထိုင်ခုံ ပြတင်းပေါက်ကို မှီလိုက်လာ၏။

ရထားထွက်တော့ မမနှင့် စကားပြောလာ၏။ ငြင်းရင်းခုံရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့မည်ဟု စိတ်ကူး၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကူးက လက်တွေ့မဖြစ်လာတော့။ သိမ်ဇရပ်လွန်သော် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှ မမှေးရသေးရာ မည်မျှအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည် မသိ။ အိပ်မက်များ ပင် မက်နေသေး၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ မမနှင့် ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော်ပေါ် ပြန်ရောက်နေ၏။ ဘုရားမြတ်ထံပါးဝယ် နှစ်ယောက်သား လျှောက်လည်ကြတယ် ဖြစ်နေ၏။ ပွေ့ဖက်နေမိ၏။ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေမိ၏။

‘ဆရာလေး၊ ထတော့ ရန်ကုန်ဝင်ပြီ’

ဗြုန်းခနဲ မမ နှိုးမှ နိုးတော့သည် ။

ဟုတ်၏။ ရထားက မလွဲကုန်းဘူတာတောင် ရောက်နေပြီ။

‘တကတည်း လမ်းမှာ စကားပြောမယ်ဆို အဟုတ်မှတ်လို့ ဒီက နားထောင်မလားလို့ ၊ ဟင်းအိပ်လိုက်တာ မနိုးတော့ဘူး။ ဦးပဉ္စင်းတောင် အားနာစရာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်’

‘ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ဘုန်းကြီး မှီထားလို့ ပေါ့’

‘မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ တောင်ပေါ်ပြန်ရောက်နေပြီ။ မမနဲ့ ပြန်တွေ့

နေတာ မမကို မှီထားမိတယ်ထင်နေတာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ လေ။ လတ်စသတ်တော့ ဦးပဉ္စင်းမှီနေမိတာကိုး။ ကန်တော့ ကန်တော့’

‘ခစ် ခစ် ခစ်’

‘သူမက ကျွန်တော့်အပြောကို သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

‘ကဲ အပြန်အလှန် သိပ်မှီမနေကြပါနဲ့ ဗျာ။ နောက်မှ မှီကြတော့၊ ရန်ကုန်ရောက်ပြီ ဟဲ ဟဲ’

ဟိုဘက်ခုံမှ အိပ်ရာကနီးလာသည့် ကိုချစ်စရာက မထိတထိစ၍ လှမ်းပြောလိုက်သည် ။ သူကလည်း ခုမှ အိပ်ရာက နီးလာဟန်တူ၏။ ညနေလေးနာရီထိုးသော် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ရောက်သည် ။

ဘူတာကြီးမှ အပြန်တွင် မမတို့ လူအုပ်နှင့် ခြေလျင်လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့၏။ ဘူတာ၌ လူချင်းခွဲတော့ ဒီဇာတ်လမ်း၏ ဒါရိုက်တာကြီး ကိုချစ်စရာက

‘ဟေ့လူ ဒီကျိုက်ထီးရိုးခရီးစဉ်ကတော့ တစ်သက်စာပဲဗျာ။ ဘယ်တော့မှ မေ့မယ် မထင်ဘူး။ အင်း ကောင်းတော့ ခင်ဗျာ။ ညောင်းတော့ ကျွန်တော်ပေါ့ဗျာ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’ ဟု ဆိုလေတော့၏။

သူပြောတာ ဟုတ်နေ၍ ကျွန်တော်ကလည်း ‘ဟဲ ဟဲ မမေ့သော ကျိုက်ထီးရိုးပေါ့ဗျာ’ ဟု ပြန်ဟဲရင်း အရှက်ပြေ ရယ်စရာလုပ်လိုက်ရပါသည် ခင်ဗျား။

ဇာတ်သိမ်းမည်ဆိုက သိမ်း၍ ရပါပြီ။ သို့ရာတွင် နည်းနည်းတော့ ဖြည့်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ပါသေးသည်။ ။

အလွန်အေးသည့် ဒီဇင်ဘာဆောင်းညများမှာ ပင် အောက်ခံစွယ်ကျယ်အင်္ကျီမှ ချွေးများ ရေညှစ်သလို ညှစ်ယူရသည် အထိ ချွေးစက်စက်ချောင်းလျှံထွက်ခဲ့သော ခရီးစဉ်၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် မမ၏ မေတ္တာကို ကျွန်တော် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ။ မောင်နဲ့ မမ ဘဝရောက်ခဲ့ကြသည်။ ။ မမနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ။ လက်ကလေး ကိုင်ခွင့်၊ ပါးလေးနမ်းခွင့် ခပ်ဖွဖွလေးဖက်ခွင့် စသည် တို့ ကိုပါ ရသည်။ ။ ဒါထက်တော့ မပိုပါ။ ဒါလောက်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ ချွေးထွက်ခဲ့ရကျိုး နပ်ပါပြီ။

သို့ရာတွင် ကံမပါကြ၍ မမနှင့်ကျွန်တော် ဖူးစာမဆုံတော့ပါ။ ကျွန်တော်က တပ်မတော်ထဲ ဝင်ဖြစ်သွားပြီး။ တာဝန်ကျရာ ဒေသမှာ ပင် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ။ မမကတော့ ရန်ကုန်မှာ ပဲ။ သူမအိမ်က သဘောတူသူတစ်ဦးနှင့် Arrange Marriage လုပ်သည်။ ။ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်မို့ ပြောစရာမရှိတော့ပါ။

နောက်ဆုံးအခေါက် ကျိုက်ထီးရိုးရောက်ပြီး ကျွန်တော် နယ်ဘက်ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ။ ငယ်စဉ်က ရောက်ခဲ့သည့် ကျိုက်ထီးရိုးနဲ့ လုံးဝမတူတော့ပါ။ အတော်များများ ပြောင်းလဲသွားကြပါပြီ။ ဟိုတုန်းက အသက် ၂၀မပြည့်သေးသည့် ကျွန်တော်ပင်လျှင် နောက်ဆုံးအခေါက် ကျိုက်ထီးရိုးရောက်တော့ အသက် ၅၀ ရှိပြီ။ ပထမဆုံးအခေါက်နှင့် ဆိုသော် အနှစ်သုံးဆယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီပဲ။

ဘယ်မျှကြာကြာ ငယ်ဘဝက ကျိုက်ထီးရိုး သို့မဟုတ် တစ်ခါက ကျို

ကံထီးရိုးကတော့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ထာဝစဉ်ရှိနေမည်သာတည်း။

၉-၆-၂၀၀၈